

Donna Ashcroftová

*Vianoce
na
škótskom
hrade*

ODPORÚČA JULIE CAPLINOVÁ

 metafora

metafora®

Donna Ashcroftová

*Vianoce
na
škótskom
hrade*

DONNA ASHCROFTOVÁ
VIANOCE NA ŠKÓTSKOM HRADE

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 294. publikáciu.

Z anglického originálu *Christmas in the Scottish Highlands*, vydaného vydavateľstvom Bookouture v roku 2021, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.
Jazyková redakcia Anetta Letková, Barbora Nosková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024
Počet strán 288
Tlač TNM PRINT s.r.o.

Copyright © Donna Ashcroft, 2021
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
Cover design © Debbie Clement
Cover illustrations © Shutterstock.com

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Anna Chelemendiková 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-875-1 (ePub)
ISBN 978-80-8090-874-4 (pdf)
ISBN 978-80-8090-873-7 (print)

*Venujem Nickovi Cookovi,
fantastickému učitelovi.*

1. kapitola

Belle Albanyová pomaly odchádzala na svojom červenom bicykli zo základnej školy vo Vianočnej dedine a zabočila doprava na hlavnú ulicu. Keď zbadala veľkolepé hory po oboch stranách údolia, v ktorom sa rozprestierala Vianočná dedina, zatajila dych. Hoci v tomto škótskom kraji žila od svojich ôsmich rokov, táto úchvatná scenéria ju nikdy neprestala fascinovať. Boli len štyri hodiny popoludní, ale slnko už začalo zapadať za jeden z horských vrcholov. V tej chvíli sa rozsvietili guľaté pouličné lampy a biele vianočné svetielka zdobiace ulicu, po ktorej prechádzala, a ich odraz sa roztrblietal v tenkej vrstve snehu, pokrývajúcej zem. Belle si uvedomovala, že v takomto počasí by asi nemala jazdiť na bicykli, no mala za sebou náročný deň, počas ktorého učila desať premotivovaných druhákov a chcela sa čo najrýchlejšie dostať domov. Čakal ju dlhý večer. Snažila sa nájsť dočasné ubytovanie pre Clyda a Islu MacGavinovcov, rodičov malého Adama, jedného z jej žiakov. Celej rodine hrozilo vysťahovanie z ich súčasného domova, a hoci im posledný týždeň pomáhala pri hľadaní nového bývania, zatiaľ nenašla nič a čas sa krátil.

Ulica bola ľudoprázdna. Belle prešla okolo Obchodu na rohu, kde Tavish Doherty s obvyklou vojenskou dôslednosťou utieral

vnútornú stranu okien. Vedela, že to znamená, že čoskoro zatvorí. Pošta vo vedľajšej budove sa zatvorila už pred niekoľkými hodinami, ale v Rowaninej kaviarni na konci hlavnej ulice ešte sedelo zopár ľudí. Belle videla, ako z ich hrnčekov stúpa para a mizne medzi zlatými a červenými reťazami visiacimi zo stropu. Pohrávala sa s myšlienkou, že sa na chvíľu zastaví za svojou najlepšou kamarátkou Kenzy Campellovou v malom kaderníckom a kozmetickom salóne s názvom Dielňa, ktorý sa nachádzal na opačnom konci malebného radu obchodíkov na hlavnej ulici. Lenže keď sa priblížila k salónu, jej nohy odmietli prestať šliapať do pedálov – žeby sa báli, že sa potom už nebudú môcť znova pohnúť?

Keď sa Belle blížila ku križovatke v tvare písmena T na konci hlavnej ulice popri starom smreku pokrytom hrubou vrstvou zľadovateného snehu, opäť si začala v duchu prehrávať rozhovor, ktorý sa uskutočnil pred niekoľkými hodinami.

„Zlatko, je mi veľmi ľúto, že ťa o to žiadam, ale potrebujem tvoju pomoc. Nemám nikoho iného, kto by to urobil.“ Robina Sinclairová, riaditeľka základnej školy vo Vianočnej dedine, stišla pery, až sa jej okolo nich vytvorili vrásky. V čase obeda zastihla Belle na ihrisku a zahnila ju do kúta svojou prosbou. „Zúfalo potrebujem niekoho, kto by sa ujal organizovania vianočnej besiedky – ak nenájdem dobrovoľníka, možno ju budeme musieť zrušiť. Už teraz učím hodiny navyše a nemám na to čas. Hovorila som s inými učiteľmi, ale buď bývajú príliš ďaleko, alebo majú iné povinnosti. Ak sa toho nikto neujme, drobci z tvojej triedy budú z toho nešťastní. Vieš, že druháci vždy hrajú hlavné úlohy a milujú kostýmy.“ Robina sa tvárila skleslo, vrásky na jej tvári sa výrazne prehĺbili.

„A čo Benji Nevis?“ vyzvedala Belle. Benji učil najmladšie deti v škole a každý rok organizoval vianočnú besiedku.

„Ach, ten má do Nového roka voľno, pretože jeho otec sa zotavuje z infarktu a niekto sa musí postarať o ich rodinnú farmu.“ Robina zdvihla hrubé obočie a Belle rezignovane prikývla, hoci sa jej hlavou prehánalo milión úloh, ktoré už mala na zozname. Naozaj má čas na túto výpomoc?

„Samozrejme, že zorganizujem vianočnú besiedku, žiadny problém,“ prisľúbila. Nemala spoločenský život, ktorého by sa kvôli tomu musela vzdať. Jej priateľ, s ktorým bola dva roky, sa pred piatimi mesiacmi odsťahoval do Austrálie a nezáležalo mu na tom, čo si o tom myslí ona, takže bola opäť mladá, slobodná a nezadaná. Ak by musela v najbližších týždňoch zostať v škole o pár hodín dlhšie, bude to kvôli tým šťastným detským tváram stáť za to. Aspoň bude mať čo povedať otcovi, keď jej nabudúce zavolá – a možno ju tentoraz bude pozorne počúvať.

„Vedela som, že sa na teba môžem spoľahnúť, zlatko. Vo Vianočnej dedine nie je nikto spoľahlivejší a ochotnejší, keď treba s niečím pomôcť.“ Stará riaditeľka láskavo potľapkala Belle po pleci. „Skôr ako dnes pôjdeš domov, zastav sa v mojej kancelárii, dám ti Benjiho poznámky. Nájdeš tam, čo treba zariadiť. Rekvizity, kulisy a všetko. Tento rok mal *veľmi* ambiciózne plány.“ Otočila sa a svižným krokom odišla po dlhej chodbe.

Z oblohy začali padať ťažké snehové vločky a roztápali sa na Belliných lícach. Keď sa blížila ku križovatke na konci hlavnej ulice, zafučala, zrýchlila a pripravila sa odbočiť doprava. Fúkal mrazivý vietor, vločky začali hustnúť a usadzovať sa na zemi, kde už nebol len poprašok, ale hrubšia vrstva snehu. Ak by poriadne šliapla do pedálov, cesta domov by jej nemala trvať viac ako desať minút. V Bellinom oku pristála jemná vločka. Zažmurkala, aby sa jej zbavila, a niekoľko metrov pred sebou zbadala na okraji chodníka akúsi šmuhu. Chystala sa jej vyhnúť, nech už tá šmuha

bola čokoľvek, a zľahka stlačila brzdú práve vo chvíli, keď z jedného zo spodných konárov smreka spadla hromada zľadovateného snehu rovno na ňu. Obrovská kopa snehu sa jej rozprskala po tvári a dočasne ju oslepila. Prudko zabrzdila a prekvapene vykričala, keď bicykel odmietol spolupracovať a namiesto toho sa šmýkal po vrstvách ľadu. Belle sa držala riadidiel ako o život a naslepo riadila bicykel dopredu. Aspoň dúfala, že dopredu.

„Doparoma, stoj!“ zvolala Belle, keď sa ďalej šmýkala po ceste. Vtom sa jej bicykel náhle zastavil, pretože do niečoho narazil. Ozval sa zlovestný tlmený rachot, Belle vyletela zo sedadla a pristála na kovovom ráme bicykla a na riadidlách, ktoré sa jej bolestivo zaryli do brucha a vnútornej strany stehien.

„Au!“ zastonal akýsi hlas a Belle si narýchlo pretrela oči, aby videla. Na snehu pred ňou ležala stará žena tvárou k zemi.

„Pani Lachlanová?“ zvolala Belle, odtlačila bicykel nabok a zhodila si z chrbta veľký batoh, ktorý následne šmarila na chodník. Odkrivala dopredu a kvokla si k staršej žene. Srdce jej divoko bilo a nevšímala si chlad, ktorý jej prenikal cez nohavice. Potom chytila ženu za rameno a pomohla jej posadiť sa, pričom jej narovnala masívny diadém s rubínmi, ktorý mala zastrčený pod kockovanou čiapkou. Kto už len nosil diadém inam ako do opery?

„Hovor mi Edina, dievča,“ zachrapčala žena a prižmúrila oči, aby lepšie videla cez snehové vločky, ktoré sa vznášali medzi nimi.

„Veľmi ma to mrzí, nemala som dnes ísť na bicykli.“ Belle ťažili pocity viny a horúčkovo kontrolovala, či sa pani Lachlanová nezranila.

„Ach, dievča, neboj sa,“ zamrmlala Edina, utrela si z tváre sneh a žiarivo sa usmiala. „Videla som, ako sa na teba zosypal sneh. Nemohla si nič urobiť. A ja som nemala čas odskočiť.“ Obzrela sa

späť na chodník. „Bola som v polovici cesty, keď som ťa zbadala prichádzať, a uvedomila som si, že sa nemôžeš zastaviť.“

Okrem diadému mala Edina oblečené tmavé nohavice, dlhý kabát so škótskym károvaným vzorom a obuté snehule. Belle o nej vedela, že je na svojich sedemdesiatšesť rokov veľmi čiperná. Bola vdova a žila sama na hrade Evergreen – v sídle so šiestimi spálňami, s vysokými múrmi a malou okrúhlou vežou na opačnom konci Vianočnej dediny –, ale svoj domov opúšťala len zriedka. „Práve som poslala pár pohľadníc a popohnala som svojho oslíka Boba, aby ma nasledoval domov. Keď má spoločenskú náladu, rád sa túla vonku,“ vysvetlila jej Edina. Žmurkla na Belle a následne vytiahla z vrečka mrkvu a zamávala ňou pred malým sivým oslíkom, ktorý sa krčil pod smrekom a zrejme sa schovával pred snehom, ktorý teraz padal v hustých chumáčoch. Edina si oprášila nohavice a oprela si ruku v rukavici o zem.

„Au!“ zastonala, keď sa pokúsila narovnať si jednu nohu a postaviť sa. „Bolí to!“ Opäť si sadla na zadok, zamračila sa a chytila si ľavý členok. „Asi som si ho udrela, mám ja ale smolu.“ Pomaly vydýchla a obzrela sa okolo seba. „Myslím, že nie som schopná chodiť, dievča. Asi by si mala zohnať niekoho na pomoc skôr, ako z nás budú snehuliaci.“ Vtom jej pozornosť upútal bicykel ležiaci v snehu za nimi.

„Ibaže by si ma nejako dostala na tamtú vec. Ak by si to zvládla, mohla by si ma prepraviť na bicykli späť na hrad Evergreen, čo povieš?“

„Čo sa tu stalo?“ vyštekol za nimi mužský hlas tak náhle, že Belle aj Edina sa strhli.

„Ach, Tavish!“ zvolala Edina a zružovali jej líca. Belle vstala, otočila sa, chytila predavača za rameno a viedla ho na miesto nehody. Starý muž mal na sebe hrubý pletený sveter a tmavomodrý

kabát. Hľadel na Edinu, zatiaľ čo k nej pricupital jeho malý čierny škótsky teriér a oňuchával jej nohy.

„Iver!“ zavolať Tavish mohutným hlasom bývalého seržanta a pes okamžite pribehol naspäť k nemu.

„Išla som na bicykli a nešťastnou náhodou som sa zrazila s pani Lachlanovou. Poranila si nohu, neviem, ako ju dostaneme domov.“ Keď mu Belle vysvetľovala situáciu, narastal v nej pocit viny, ktorý sa snažila potlačiť. Mala by predsa zo všetkých síl pomáhať ľuďom ako jej otec, a nie spôsobovať zranenia dôchodcom na prechádzke.

„Ja ju odnesiem,“ vyhlásil Tavish a odsunul si z čela modrú čiapku. Mal šedivé vlasy, strnisko rovnakej farby a žiarivo zelené oči, vďaka ktorým nevyzeral staršie ako na svojich sedemdesiatpäť rokov.

Tavish si kvokol a vzal Edinu do náručia. Šibalsky žmurkla na Belle. Keď ho chytila okolo krku, rozosmiala sa. „Keby som vedela, že je také ľahké dostať ťa na môj zámoček, Tavish Doherty, vrhla by som sa na tú cestu už pred rokom. Teraz, keď sa lepšie poznáme, mi konečne ukážeš svoje tetovanie? Obaja vieme, že to nie je prvýkrát, čo ťa o to žiadam.“ Statný stavec ju však ignoroval a namiesto toho zamieril po hlavnej ceste dolava – opačným smerom, ako bývala Belle – k hradu Evergreen.

Belle si vzdychla, schmatla Edininu kabelku, zdvihla bicykel a premočený ruksak a potom sa obrátila k oslíkovi, ktorý si ju podozrievavo premeriaval. „Ideš?“ oslovila ho. Zviera hlasno zahíkalo a následne vyklusalo spoza stromu a predbehlo Belle, ktorá sa ocitla na konci sprievodu.

Belle žila vo Vianočnej dedine už dvadsaťdva rokov, ale nikdy nevkročila na pôdu hradu Evergreen. Nebola priateľkou rodiny

a Edinin manžel Reilly Lachlan bol nevrly mrzút, ktorý neznášal spoločnosť, takže kým bol nažive, dedinčania sa hradu radšej vyhýbali. A keďže Edina si naďalej držala odstup, za päť rokov od jeho smrti sa nič nezmenilo. Belle sa prvý raz v živote zamyslela, či je táto stará pani spokojná s tým, že trávi toľko času osamote.

Belle nasledovala Tavisha po dlhej a širokej príjazdovej ceste lemovanej jedľami a obzerala si okolitú krajinu, ktorú pokrývala hrubá vrstva čerstvo napadaného snehu. Pred sebou uvidela malý hrad s pár oknami na pravej stene. Všetky miestnosti boli jasne osvetlené, ďalšie svetlá blikali na okrajoch vežičky vo vzdialenom rohu budovy a boli roztrúsené aj pozdĺž vysokých stien. Keď sa blížili k hlavnej budove, oslík opäť hlasno zahíkal a odklusal niekam doľava od Belle, nepochybne hľadajúc útočisko v stajni.

Keď Belle dorazila k obrovským klenutým vstupným dverám z dubového dreva, oprela bicykel o stenu, zatlačila do dverí a vošla do hlavnej haly – Tavish ich nechal pootvorené, keď pred chvíľou niesol Edinu dovnútra. Zo stropu žiarili lustre a osvetľovali tmavé dubové steny pokryté honosne zarámovanými obrazmi mužov, žien, koní a oslov, ktorých pôvod by historik pravdepodobne vystopoval niekoľko storočí dozadu. Belle za sebou rýchlo zavrela a prekrížila si ruky na hrudi. Premýšľala, či je vnútri chladnejšie ako vonku v snehu, a nasledovala zvuk hlasov. Prešla popod oblúk a hore točitými schodmi a vstúpila do obrovskej, jasne osvetlenej miestnosti s klenutým stropom a dlhým dubovým jedálenským stolom, za ktorý by sa bez problémov zmestilo všetkých desať detí z jej triedy. Napravo od neho trónila pred obrovským kozubom veľká kožená pohovka prikrýta kockovanou dekou, okrúhla podnožka a dve pohodlne vyzerajúce kreslá s vysokými operadlami. Z veľkého portrétu v zlatom ráme, ktorý visel nad kozubom, sa na nich mračil muž,

o ktorom sa Belle domnievala, že je to Edinin zosnulý manžel v mladosti. Na kozubovej rímse boli dva prázdne mosadzné svietniky, zarámovaná fotografia tmavovlasej ženy a fotka muža stojaceho v strohej kancelárii s rukami založenými na hrudi. Vedľa fotografie spočívala jedna osamelá vianočná pohľadnica a zdalo sa, že okrem nej nie je na hrade žiadna iná vianočná výzdoba.

„Teraz sa pozrieme na ten členok.“ Tavish vyložil Edininu ľavú nohu na podnožku a opatrne jej vyzul topánku. Iver sa prešuchtal ku kozubu, sadol si na mäkký koberec a oduševnene hľadel na prázdnu mriežku.

„Je to len malá odrenina,“ zamrmlala Edina a zamračila sa na Tavisha. „Som v poriadku, človeče. Nie je to nič, čo by nevyliečil panák whisky a dobrý spánok.“

„Nuž, to posúdim ja.“ Tavish si dal dolu čiapku, z ktorej mu opadla sprška snehových vločiek, a položil ju na jedno z kresiel s vysokým operadlom. Potom si vyzliekol kabát, starostlivo ho zložil a odložil na to isté kreslo. Kvokol si a jemne nahmatal Edinin členok. Keď zasyčala od bolesti, venoval jej chápavý pohľad. „Mám podozrenie, že je zlomený.“ Pokrútil hlavou a vyčítavo sa zamračil na Belle.

„Je mi to tak veľmi ľúto,“ zamrmlala Belle a cítila sa hrozne, ale Edina len mávla rukou.

„Nie je to tvoja vina, dievča, to ja som ti vošla do cesty.“

„Odveziem ňa do nemocnice,“ ponúkol sa Tavish.

„Nie teraz!“ vyštekla Edina.

„V tom prípade na úsvite,“ zavrčal Tavish. Rozhliadol sa po miestnosti, z jednej zo stoličiek pri jedálenskom stole vzal krásny ručne vyšívaný vankúš a podoprel ním Edininu nohu. Jeho pohyby boli na tak statného muža prekvapivo ladté.

„Môžeš ma navštíviť ráno, keď pôjdeš okolo s novinami. Príď na šálku čaju.“ Tavish sa pokúsil jemne pohnúť nohou, ale Edina opäť zasyčala. „Uvidíš, že je to iba drobná odrenina.“

Tavish zvrátil husté obočie. „Pozri, slúžil som ako zdravotník v škótskom kráľovskom pluku viac ako tridsať rokov a ver mi, že ten členok nie je len odretý.“

Drobná Edina si nahnevane založila ruky na hrudi, ale pôsobila trochu komicky. „Som si istá, že v tom tvojom maličkom obchodíku máš nejaké obvazy a palicu. To je všetko, čo budem potrebovať. Nechce sa mi ísť do nemocnice.“

Tavish si povzdychol a znova sa rozhlíadol po miestnosti. Napokon jeho pohľad spočinul na mriežke a prázdnom stojane na polená vedľa veľkého kozuba. Belle prekvapilo, že v ňom nehorí oheň, nezdalo sa, že by na hrade mali zavedený iný spôsob vykurovania. A vo veľkej, takmer prázdnej miestnosti bolo chladno. „Je tu zima,“ poznamenal Tavish. „Kde tu máš drevo na oheň?“

„Treba ho narúbať,“ odvetila Edina. „Zvyčajne to robí môj záhradník, lenže už niekoľko týždňov je preč a ja som všetko spotrebovala. A ešte som nemala čas narúbať si viac.“

„Urobím to pred odchodom.“ Tavish sa rozhlíadol po strohej miestnosti a opäť si zamrmľal popod nos niečo o nevrlych starých ženách, ktoré sa o seba nevedia postarať. „Nemôžeš tu zostať sama, kým ten členok nebude zahojený.“

„Budem v poriadku,“ odvetila Edina ostro, ale nepozrela sa naňho. Pokúsila sa dať nohu dole z podnožky, ale strhla sa, oprela sa o operadlo a zložila si ruky v rukaviciach do lona. Belle mala taký obrovský pocit viny, až ju pichlo pri srdci.

„Potrebuješ tu niekoho, kto sa o teba postará,“ tvrdohlavo trval Tavish na svojom.

„Nemám nikoho, koho by som mohla o to poprosiť,“ vyhlásila Edina trochu smutne, ale napokon zdvihla bradu a pozrela sa starcovi do očí.

„Hm.“ Belle neisto zdvihla ruku. Cítila sa pri tom ako jedno z detí v jej triede.

„A čo tvoja dcéra a vnuk?“ vyzvedal Tavish. Belle počula, že Lachlanovci majú dcéru, ale vraj nežila v ich blízkosti. O vnúčatách nepočula – pokiaľ vedela, Edina žiadne nemala.

Stará žena pokrútila hlavou. „Tara má na ostrove Skye útulok pre oslíky, nebude mať čas prísť sem za mnou a ja jej určite nebudem robiť starosti. A ty tiež nie.“ Uprela na Tavisha prísny pohľad. „A chlapec pracuje v Londýne. Nebudem ho obťažovať sentimentálnou historkou o odretej nohe. Som Lachlanová, dokážem sa o seba postarať. Potrebujem sa len dobre vyspať a budem v poriadku.“ Pokúsila sa zdvihnúť nohu z podnožky, ale tvár sa jej skrivila od bolesti. „Dokážem sa o seba postarať,“ zopakovala, ale tentoraz bol v jej slovách náznak neistoty.

„Naozaj?“ Tavish sa zadíval na dvere a pevne stisol pery. „Po tých točitých schodoch ani nedokážeš vyjsť, a tobôž nie pripraviť si niečo na jedenie alebo zapáliť oheň v kozube.“ Rázne prešiel do vzdialeného rohu veľkej miestnosti a otvoril tam jedny dvere, hneď ich zase zavrel a otvoril susedné. „Je tu posteľ a je to dosť veľká miestnosť – zatiaľ sem môžeme presunúť tvoje veci.“ Pozrel sa na Belle a významne ukázal hlavou na oblúk, ktorý viedol k schodisku. Belle prikývla a vyskočila z pohovky, na ktorej sedela.

„Neopustím svoju spálňu.“ Edina tvrdohlavo našpúlila pery. „Vo svojej posteli spím už vyše päťdesiat rokov. Bola svedkyňou môjho manželstva, narodenia našej dcéry aj smrti môjho manžela. Nenechám sa z nej vyhnať kvôli boľavému členku.“

Tavish si založil ruky v bok. „V tom prípade si musíš nájsť niekoho, kto sa k tebe nastahuje, dievča, pretože ťa tu nenechám samu. Dnes večer ťa môžem odnieť do izby a ráno ťa zase dostať dolu, ale pomoc budeš potrebovať častejšie – ja musím byť v obchode, takže na teba nebudem mať viac času.“ Vybral si z vrečka mobil a zamračil sa naň. „Mohol by som ti zohnať opatrovateľku... niekoho z dediny.“

„Nebudem otravovať cudzích.“ Edina sa naklonila dopredu a pokúsila sa vstať, ale tvár jej zbledla. Belle vycítila, že sa chystá postaviť na nohy, aby mohla Tavishovi pohroziť pästou, a tak sa presunula, aby bola medzi nimi.

„Rada sa sem nastahujem na týždeň alebo dva,“ vyslovila pomaly, keď sa jej v hlave začala formovať myšlienka. Pomohlo by jej to zmierniť pocit viny z toho, že ublížila dôchodkyni, a zároveň by to vyriešilo jeden z jej najväčších problémov. „Viem, že som pre vás cudzia, ale teraz ma už poznáte.“

„Nebudeš chýbať svojej rodine?“ neisto vyslovila Edina.

Belle sa zachmúrila. „Môj otec sa usadil v Keni. Bývala som s mojou krstnou mamou Annie Gilbraithovou, ale tá v januári zomrela na rakovinu.“ Odkiaľšala si, pretože sa jej v hrdle vytvorila hrča. „Teraz žijem v jej dome. Teda v *mojom* dome.“ Belle sa mierne zachvela. „Lenže bývam v ňom sama, takže si nikto ani nevšimne, že som odišla.“ Aké smutné zhrnutie jej života.

„Nechceš sa nastahovať k nudnej starej žene.“ Edina sa smutne rozhladla po obrovskej miestnosti.

„Pravdupovediac, urobili by ste mi láskavosť.“ Belle vycítila, že Edina by ju možno bola ochotnejšia vypočuť, keby nebola človekom v núdzi ona.

Edina naklonila hlavu, ale naďalej sa mračila. „Pokračuj, dievča.“

„Učím na základnej škole a v mojej triede je malý chlapec, ktorého rodina potrebuje bývanie na určitý čas. Musia sa vysťahovať z ich súčasného bytu, pretože majiteľ ho potrebuje pre seba. Snažila som sa ho presvedčiť, ale nedal sa. Už nejaký čas sa im pokúšam nájsť nejaké ubytovanie, ale nič nie je k dispozícii, iba ak by sa presťahovali do Locktonu. Lenže potom by to mal chlapec príliš ďaleko do školy.“

Edina našpúlila pery. „Lockton je odtiaľto dobrých štyridsať minút cesty.“

„Keby som tu bývala s vami, mohli by sa na chvíľu presťahovať k Annie...“ Zarazila sa. „Do *môjho* domu.“ To by im poskytlo čas nájsť si slušné bývanie a nehrozilo by im, že zostanú bez domova. Iste, musela by sa nasťahovať k cudziemu človeku, ale v porovnaní s tým, čoho sa jej rodičia v živote vzdali, to bola iba drobnosť. „Len dovtedy, kým sa nepostavíte na vlastné nohy. Môžem variť, rúbať drevo, zapalať oheň v kozube.“ Belle sa rozhládla po izbe a premýšľala, kedy sa tu naposledy poriadne upratovalo. Po malých úpravách by to mohla byť krásna izba. Čo keby doma na povale pohľadala nejaké vianočné ozdoby, ktoré by to tu rozžiarili, alebo by vyrobila nejaké s deťmi v triede? „Vlastne by som sa tu ani príliš nezdržovala. Celý deň učím na základnej škole a mám na starosti vianočnú besiedku. No večer by som vám mohla navariť, nakúpiť, vyprať... jednoducho urobiť základné domáce práce.“

„Nie som zvyknutá na spoločnosť,“ poznamenala Edina a Tavish si hlasno odfrkol. „Máš priateľa?“

„Už nie.“ Bellu náhla otázka zaskočila a očerveneli jej líca. „Presťahoval sa do Austrálie.“

„Zlomil ti srdce?“ opýtala sa Edina a Belle prehltna.

„No... nebolo to vážne.“ Bola to čiastočne pravda, aspoň pokiaľ išlo oňho.

Edina sa na ňu chvíľu dívala a takmer ju prebodávala pohľadom.
„Máš nejaké domáce zvierá?“

„Hm...“ Belle vycítila, že by to mohol byť problém, a usmiala sa. „Mám kocúra Jinxu, patril Annie. Je zvyknutý žiť v dome a je veľmi priateľský. Ten chlapec z mojej triedy je alergický na mačky, takže Jinx by sa musel nastahovať spolu so mnou.“

Edina si zahryzla do spodnej pery a zvažovala, no nekrútila hlavou, ako Belle očakávala. Namiesto toho sa ešte viac naklonila dopredu. „Má ten kocúr rád osly?“ vyslovila vážnym tónom.

Belle rozšírila oči. „Neviem. Je však veľmi pokojný a priateľský, takže asi áno.“

Edina sa zamyslela. „Bob miluje mačky – v poslednom čase sa často túla a spoločnosť štvornohého tvora by mu vyhovovala. Nudí sa tu so mnou, chudáčisko.“ Poklepala si rukou po brade a pozrela sa na Tavisha, ktorý stále držal v ruke mobil a bol pripravený vyťukáť číslo. „Áno, myslím, že by sme to mohli na týždeň alebo dva skúsiť. Môj členok sa dovtedy isto zahojí.“

„Skvelé,“ potešila sa Belle. „Pôjdem domov a zbalím sa. Dnes večer sa nasťahujem, ak súhlasíte?“ Väčšina vecí, ktoré bude potrebovať – a Jinx –, sa zmestia do jej starého auta. Belle sa rozlúčila a nasadla na bicykel, ale keď zišla zo zasneženej príjazdovej cesty k hradu Evergreen, premýšľala, či to so svojím posledným pokusom páchať dobro predsa len neprehnala.

2. kapitola

Belle utierala prach z kozubovej rímasy, zatiaľ čo Edina pomaly krivkala po obývačke a skúšala si palicu, ktorú jej ráno priniesol Tavish, keď ju prišiel navštíviť. Od nehody uplynulo už päť dní a Edina mala členok v sadre, ktorá vyzerala ako čižma do snehu. Ráno po nehode Tavish trval na tom, že Edinu zavezie na pohotovosť do Morridonu. Lekár ju poslal na röntgen a oznámil jej, že má zlomený členok, musí aspoň šesť týždňov odpočívať a potom si členok doma rozcvičovať. Belle teda Edinu ubezpečila, že s ňou zostane na hrade počas celých vianočných sviatkov.

MacGavinovci boli nadšení, keď im Belle ponúkla svoj dom. Báli sa, že sa do Vianoc stanú bezdomovcami, alebo sa budú musieť presťahovať niekam ďaleko. Belle bola šťastná, že môže všetkým týmto ľuďom pomôcť, aj keď jej chýbalo súkromie a čas pre seba.

„S palicou je to oveľa lepšie, ale stále je to frustrujúce,“ postávovala sa Edina, zamierila ku kreslu s vysokým operadlom pri kozube a uvelebila sa v ňom, aby trochu uľavila nohe. Belle v to ráno pripravila raňajky a položila ich na stôl vedľa Ediny, ale tá stále nemala veľkú chuť do jedla. „Obávam sa, že už som príliš stará na to, aby som žila na hrade.“ Rozhliadla sa po veľkej miestnosti a zamračila sa.

„Prečo?“ zaujímala sa Belle, utierajúc prach z obrazov na stenách.

Edina mávla rukou a ukázala na svoju nohu. „Len sa na mňa pozri, dievča. Tavish má pravdu, že hrad je nepraktický. V tejto chvíli tu nemôžem robiť nič. Nechcem však odísť, je to môj domov.“

„Lenže ani nemusíte, mám pravdu?“ opýtala sa Belle a otočila sa k Edine, ktorá sa zamyslene dívala na svoju nohu. „Teda... nikto na vás netlačí, aby ste sa odsťahovali, však?“ dodala, pričom si dávala pozor, aby to nevyznelo ako vyzvedanie.

Edina si povzdychla. „Nevšímaj si ma, ja len tak fňukám. Mohla by si mi podať ten vankúš, prosím?“ Ukázala na vyšívány vankúš, ktorým jej Tavish podoprel nohu v tú noc, keď sa zranila, a skrivila tvár od bolesti, keď sa pokúšala nájsť si pohodlnejšiu polohu na sedenie.

Belle vzala vankúš z pohovky a chystala sa zopakovať svoju otázku, keď sa zrazu zarazila. Prečo jej Edina neodpovedala? Podľa reči jej tela bolo zrejme, že sa jej nechce diskutovať o možnom sťahovaní. Možno nájde spôsob, ako sa k tejto téme vrátiť neskôr. „To je ale pekný vankúš.“ Prešla prstom po látke a vyšívanych vzoroch skôr, než ho podala Edine. „Kto ho vyšíval?“

„Ja,“ pochválila sa Edina a začervenala sa. „Keď som bola mladšia, veľa som vyšívala, ale teraz nemám na to veľa príležitostí. Nie je nikto, pre koho by som to robila.“ Položila vankúš na podnožku a vyložila si naň nohu. „Kedy odchádzaš do práce?“

„O pol hodiny.“ Belle sa pozrela na hodinky. Vstala veľmi skoro, aby pripravila raňajky a utrela prach, ale čas ubiehal rýchlo. Vzala z police fotografiu v ráme z orechového dreva a prešla handričkou po fotke tmavovlasej ženy, pričom sa zdvihol malý obláčik prachu.

„To je moja dcéra Tara,“ poznamenala Edina, vzala si kávu a oprela sa do kresla.

„Spomínali ste, že na Skye prevádzkuje útulok pre osly, však?“ opýtala sa Belle a opatrne vrátila fotku na miesto.

Edina prikývla. „Tara tam žije už vyše tridsať rokov.“

„Stretávate sa s ňou často?“ zaujímala sa Belle. „Teda...“ Odkašľala si a snažila sa vymyslieť nenápadný spôsob, ako sa jej opýtať, prečo ju dcéra ešte nenavštívila.

„Iste.“ Edina sa usmiala a ukázala na svoju sadru. „Chceš vedieť, prečo za mnou po tej nehode ešte neprišla?“ Počkala, kým Belle prikývla. „Tavish sa ma včera spýtal na to isté. Tá dobrá duša sa o svoj útulok stará úplne sama. Keby som jej povedala, že som zranená, bola by tu okamžite, ale jej život by sa obrátil kvôli tomu naruby. To od nej nemôžem žiadať. Tara mi každý týždeň zavolá alebo napíše, aby skontrolovala, či som v poriadku,“ pokrčila plecami. „Lenže o tej nehode som sa jej ešte nezmenila. Poviem jej to, keď budem opäť v poriadku.“

„Jasné,“ odvetila Belle, ale celkom tomu nerozumela. Edini-na dcéra by predsa určite uvítala príležitosť pomôcť svojej matke. Vedľa Tarinej fotky bola v striebornom rámečku fotografia vysokého muža so širokými plecami a s hranatou tvárou. Belle obzvlášť starostlivo utierala fotografiu handričkou, aby si ju dobre prezrela. Muž bol veľmi pekný a mal uhrančivé modré oči, od ktorých nemohla odtrhnúť zrak.

„To je môj vnuk Jack Hamilton-Kirk,“ vyhlásila Edina hrdo. „A nie, ani jemu som to nespomenula. Má dosť náročnú prácu, nieto ešte aby sa staral o mňa. Je to veľmi úspešný právnik.“ Žiarivo sa usmiala.

„Chodí k vám často na návštevu?“ opýtala sa Belle, keď sa jej podarilo odvrátiť pohľad od fotky.

„Nikdy tu nebol. Nanešťastie, Tara sa mu odcudzila. Je to dlhý príbeh, nie je čas rozoberať ho teraz,“ dodala Edina rýchlo, lebo vycítila, že Belle už má otázku na jazyku. „Keď som toho chlapca videla naposledy, mal len päť rokov, ale nedávno sa mi ozval. Je veľmi pekný a navyše slobodný.“ Žmurkla na Belle a tá rýchlo odložila fotku. Sadla si na pohovku a snažila sa zabudnúť na to, aký príťažlivý bol muž na fotografii.

„Čo ho viedlo k tomu, že vás po takom dlhom čase kontaktoval?“ Belle ukradomky mrkla na hodinky. Čoskoro bude musieť odísť do školy, ale cítila, že Edina je osamelá. Odkedy sa k nej Belle nastahovala, párkrát sa rozprávali. Edina bola síce priateľská, ale aj dosť uzavretá. Bolo to prvýkrát, čo jej dobrovoľne poskytla nejaké informácie o svojom živote. Bol to prvý náznak toho, že by sa jej mohla otvoriť a možno sa s ňou aj spriatelíť.

„Ach,“ Edina pokrútila hlavou. „Jackov otec zomrel pred šiestimi mesiacmi, a keď potom Jack upratoval jeho veci, našiel listy, ktoré som mu napísala.“

„On o nich nevedel?“ opýtala sa Belle prekvapene.

Edina sa zamračila. „Otec ich pred Jackom zatajil. Keď si vnuk prečítal listy a zistil, kto som, odpovedal na ne.“ Usmiala sa, zrazu ožila. „Každý týždeň sa rozprávame cez počítač. Jack bol zaneprázdnený, takže ešte nemal príležitosť navštíviť ma, ale sľúbil, že čoskoro príde...“

„Takže tu ešte vôbec nebol?“ zaujímala sa Belle. Bola sklamaná. Čo by mohlo byť také dôležité, že by to tomuto mužovi zabránilo navštíviť svoju stratenú babičku?

Edina rozhodne pokrútila hlavou. „Chlapec má na práci dôležitejšie veci. Je to dobrý človek.“ Zamyslene sa pozrela na fotku. „Príde za mnou hneď, keď bude môcť. Čaká ho tu veľa spomienok.“

Mám podozrenie, že nie je pripravený čeliť im tak skoro po otcovej smrti...“ Povzdychla si. „Čo máš dnes na programe v škole?“

Edina zrazu zmenila tému a Belle chvíľu trvalo, kým zareagovala, pretože sa jej v mysli prehnal dlhý zoznam úloh, ktoré slúbila urobiť. „Budeme vyrábať vianočné ozdoby. Deti budú v pondelok písať listy Santovi a ja musím ešte vybaviť veľa vecí.“ Belle zdvihla prachovku a vstala. „Je mi to ľúto, ale musím ísť. Vrátim sa na poludnie, aby som pripravila obed.“

„Si dobré dievča,“ pochválila ju Edina. Jej výraz sa nezmenil, ale Belle v jej očiach videla náznak zádumčivosti. „Škoda, že nemôžem ísť s tebou.“ Kývla hlavou na svoj členok. „Rada trávim čas s malými deťmi, ale už je to veľmi dávno, čo som...“

„Keď sa budete cítiť lepšie, môžete prísť za nami do školy, budete tam veľmi vítaná,“ pozvala ju Belle a hneď premýšľala o tom, ako by mohla Edine spríjemniť život ešte skôr, ako začne opäť chodiť.

Keď Belle viedla Angusa Fergusona do obrovskej jedálne na hrade Evergreen, stisol jej ruku a zalapal po dychu vzrušením, ako to dokážu len šesťročné deti. Večer predtým vyzdobila miestnosť množstvom vianočných ozdôb, preto ju veľmi potešilo, keď videla nadšenie na tvárach ostatných detí z triedy po vstupe do miestnosti. Spreádzalo ich niekoľko rodičov, ktorí sa prihlásili ako dobrovoľníci na dnešné ráno – pravdepodobne preto, lebo boli zvedaví a chceli vidieť vnútro hradu. Napravo od obrovského kozuba, v ktorom blčal oheň, stál veľký vianočný stromček – Tavishova zásluha. Belle zostala hore dlho do noci, zdobila ho guľami a zlatými strapcami a na jeho vrchol pripevnila veľkú zlatú hviezdu. Po obvode kozuba a po jednej zo vzdialených stien sa

ťahala reťaz vianočných svetielok. Dlhý jedálenský stôl bol prikrytý červeným obrusom a prestretý na dnešnú hodinu.

Edina sedela za vrchstolom a vyzerala ako kráľovná. Mala na sebe červený zamatový plášť s kapučnou, ktorý Belle našla v skriňni, kárované nohavice a hrubý biely vlnený sveter. Ako doplnok si Edina zvolila pár honosných náušnic a krásnu diamantovú členku – šiestu, ktorú na nej Belle videla, odkedy sa k nej nastahovala. Edina dnes ráno venovala viac času aj účesu a mejkapu, a dokonca vyhnala Belle zo spálne, aby sa mohla pripraviť, kým príde Tavish a znesie ju dolu schodmi. Belle zasunula podnožku pod stôl, aby si na ňu Edina mohla vyložiť nohu.

Edina nešetrila úsmevmi, keď sa k nej neisto priblížila skupinka detí, a zamávala na Bonnie McGregorovú, ktorá si odvážne prisadla na stoličku o pár miest ďalej. Dievčatko sa pozrelo na klenutý strop, svetlomodré oči malo veľké ako taniere. Následne začalo skúmať predmety rozložené na stole.

„Ste princezná?“ opýtala sa Lara Smithová Ediny a ukázala na jej členku.

„Áno,“ zašepkala Edina a priložila si špičku ukazováka k perám. „No nikomu to nehovor, dievčatko.“ Keď dodala „šššš“, Lara sa zachichotala a zakryla si ústa rukou.

„Trblietky,“ zhíkla Bonnie, keď si všimla, čo je v nádobách, ktoré Belle umiestnila na stôl spolu s lepidlom, vianočnými nálepkami a hviezdičkami. Pred každým miestom pri stole boli aj pastelky, veľký hárok bieleho papiera a štvorcová červená obálka, na ktorú malo každé dieťa neskôr napísať adresu Santa Clausa. Aj Edina mala svoj papier a pastelky, a keď sa k nej deti pomaly približovali, usmievala sa od ucha k uchu.

„Trieda, pozdravte pani Lachlanovú,“ vyzvala Belle žiakov, keď si každé z desiatich detí vybralo stoličku. Niekoľko

odvážnejších detí sa rozhodlo pre miesta najbližšie k vrchstolu, kde sedela Edina.

„No tak, nehanbite sa.“ Stará žena sa žiarivo usmievala, líca mala ružové od vzrušenia. Keď ju deti zborovo pozdravili, gestom im naznačila, aby si sadli.

„Ako som vám už povedala, prišli sme sem napísať vianočné listy Santa Clausovi a pekne ich ozdobiť. Je už piateho decembra, takže ich musíme poslať čo najskôr, aby prišli na severný pól včas. Keď som pani Lachlanovej povedala, čo plánujeme, bola taká nadšená, že som ju poprosila, či by sme mohli prísť sem, aby sa k nám mohla pridať a tiež napísať svoj vianočný list,“ vysvetlila Belle deťom.

„Áno, už roky som nenapísala Santovi!“ Edina sa usmiala na deti, ktoré sedeli okolo stola.

Belle po ich rozhovore pred niekoľkými dňami napadlo, že by mohla zorganizovať pre svoju triedu výlet na hrad. Bola odhodlaná urobiť niečo, čím by starej žene spríjemnila život. Za posledný týždeň si všimla, aká je Edina osamelá. Hoci bývala v dedine už dlho, väčšinu dní trávila sama medzi týmito štyrmi stenami. Belle preto na poslednú chvíľu zorganizovala výlet na hrad a cez víkend osobne doručila všetkým rodičom detí formuláre, aby podpísali súhlas. Zívla a unavene sa natiahla. Nepamätala si, kedy naposledy spala viac ako päť hodín. „Minulý týždeň sme sa učili, ako sa píše list, takže by ste to už mali vedieť. Kto mi povie, čo napíšeme ako prvé?“ Belle ledva potlačila úsmev, keď sa ozvali Bonnie a Lennie McGregorovci, blondavé modrooké dvojčičky. Obe deti sa mrvili na stoličkách, mávali rukami vo vzduchu, a keď Edina tiež zdvihla ruku, usmiali sa na ňu. „Lennie?“ ozvala sa Belle, a keď videla, že jeho sestere zamrzol úsmev, usúdila, že ju musí vyvolať ako ďalšiu.

„Milý Santa Caus!“ zvolal Lennie z plných pľúc.

„Takmer to sedí, ale je to Claus. C-l-a-u-s.“ Belle pomaly vyhláskovala posledné slovo a následne vyzvala dvoch rodičov, ktorí jej pomáhali, aby sa pripojili k deťom pri stole. „Nezabudnite, že si musíte dobre premyslieť, čo by ste si priali na Vianoce najviac. Určite už všetci viete, aké chcete hračky, čo je skvelé. Nezabudnite však, že na svoj zoznam želaní môžete pridať aj iné veci. Nemusia to byť všetko len materiálne veci – také, ktorých sa môžete dočkovať alebo ich ohmatať. Môžete si priať napríklad veci, ktoré by ste chceli, aby sa stali v dedine, v škole, u vás doma, alebo dokonca aby sa prihodili niekomu inému.“ Belle sa na krátky okamih v mysli vrátila do čias, keď mala osem rokov a žila v Keni s mamou a otcom. Mama vždy trvala na tom, aby písali Santa Clausovi už prvého decembra, aby mu listy prišli včas. No spomenula si aj na to, že kým ona si raz vypýtala najnovšie nákladné autíčko z lega, ktoré videla v detskom časopise, a modré princeznovské topánky, ktoré by sa hodili k jej trblietavým šatám, mama písala o deťoch v sirotinci, kde pracovala ako dobrovoľníčka, a podrobne opisovala to, aké potrebujú lieky, že im chýbajú písacie potreby a výživné jedlo. Belle sa zamračila. Spomenula si, ako sa hanbila, keď sa to dozvedela.

„Chcem malú sestričku,“ vyhlásila Bonnie a prižmúrila oči, zatiaľ čo jej brat začal pomaly písať a obkresľovať písmeno M, pravdepodobne preto, aby získal u Belle body navyše. Dvojčatá medzi sebou neustále súperili o jej pozornosť a udržať ich obe spokojné stálo Belle veľa síl.

„Áno, aj ja som vždy chcela sestru, ale i brat by bol fajn.“ Edina sa usmiala a vzala do ruky červenú ceruzku. „Lenže teraz je už trochu neskoro na to, aby som si pýtala súrodenca.“ Za ten krátky čas, čo boli deti na hrade, stará pani úplne rozkvitla. Dnes pri

raňajkách, keď ju Tavish odniesol do kuchyne a Belle jej urobila čaj a hrianky, bola Edina bledá a obzerala sa po miestnosti, akoby si nebola istá, či tam vôbec má byť. Belle znova premýšľala o tom, koľko návštev Edina zvyčajne máva a koľko času trávi sama v týchto obrovských priestoroch po manželovej smrti. A prečo jej vnukovi trvá tak dlho, kým ju príde navštíviť? Belle tu bývala už týždeň a Jack sa ani raz neozval. Mala podozrenie, že Edina vedie osamelý život. Na kozubovej rímse nebolo veľa vianočných pohľadníc – v skutočnosti dostala len jednu, a to od Morag Doo-leyovej, vedúcej pošty z Locktonu.

„Aj vy si píšete zoznam, pani učiteľka?“ Nessa MacLeodová si odhrnula dlhé blond vlasy z tváre a naklonila sa ponad stôl. Belle pokrčila plecami. Zoznam vianočných prianí nenapísala už dvadsaťdva rokov – odkedy jej zomrela matka.

„Áno.“ Belle prikývla a sadla si na jednu z prázdnych stoličiek pri stole na opačnom konci stola. Zadávala sa na kus papiera a potom chytila do ruky ceruzku.

Milý Santa Claus,

mrzí ma, že som nenapísala tak dlho, ale dúfam, že sa ti darí dobre. A aj pani Clausovej a všetkým elfom a sobom na severnom póle.

Keď ju Nessa štychla do ramena, odtrhla pohľad od papiera. „Keď si budem priať, aby zo mňa Santa urobil Máriu v našej školskej hre, myslíte, že to zariadi?“ Jej modré oči boli plné nádeje a Belle prehltnula. Pre školskú besiedku ešte nezorganizovala nič a čas sa krátil. Väčšinu uplynulého týždňa sa vyhýbala Robine, lebo vedela, že riaditeľka bude od nej žiadať, aby jej podala správu o tom, ako sa veci vyvíjajú, no ešte sa ani nedostala

k tomu, aby si prečítala Benjiho poznámky. Stále mala čo robiť. Sľúbila Kenzy, že sa s ňou dnes večer stretne v bare na pohárik, a premýšľala, ako sa z toho vyvliecť, ale potom túto myšlienku zahнала do úzadia. Nájde nejaký spôsob, ako všetko stihnúť, tak ako to robila vždy.

„Ak ho o to poprosíš, nemáš čo stratiť,“ odpovedala Belle potichu. *Nessa by sa na úlohu Márie dokonale hodila*, pomyslela si. „Všetci vieme, že Santa nám pravdepodobne neprinesie všetko, o čo požiadame, preto si dobre premyslite, čo si najviac želáte,“ poradila triede.

„Viete, kde býva Santa?“ Nessa sa naklonila dopredu, aby si prečítala Bellin list.

„Áno.“ Pošta každý rok oznamovala adresu a Belle zo skúsenosti vedela, že ak sa listy pošlú včas, Santa na ne dokonca odpovie. „Nezabudnite do ľavého horného rohu listu napísať svoje meno a adresu školy, ako som vám ukázala v piatok.“ Deti džavotali tak hlasno, že musela zvýšiť hlas. „Tak, ako som to napísala na kartičky, ktoré nájdete uprostred stola – len odpíšte adresu, potom vám Santa môže odpovedať.“

„Santa odpovedá na listy?“ Edina zdvihla zrak od svojho listu.

„Áno,“ ubezpečila ju Belle. „Len nezabudnite na adresu odosielaťa. Ak chcete, môžete do listu uviesť ako spiatočnú adresu hrad Evergreen.“

„Čo mám napísať ďalej?“ chcel vedieť Doug Wallace, jedno z najostýchavejších detí v Bellinej triede, a keď sa k nemu všetci otočili, začervenal sa.

„Tieto listy majú určitú postupnosť,“ vysvetlila mu Belle.

„Áno,“ skočila jej do reči Edina. „Začni tým, že napíšeš Santovi svoje meno a vek,“ poradila mu a Belle ju kývnutím hlavy vyzvala, aby pokračovala. „Napíš mu, že si bol dobrý, a tiež môžeš

spomenúť, čo pekné si urobil. Napríklad,“ poklepala červenou ceruzkou po bielom papieri, ktorý mala pred sebou, „ja som napísala Santovi, že mám sedemdesiatsedem rokov. A že mám osla menom Bob, ktorého bežne navštevujem každý deň, lebo má rád spoločnosť. V poslednom čase sa mu snažím nájsť kamaráta – obávam sa, že sa vo svojej stajni cíti osamelý.“ Našpúlila pery.

„Mám šesť rokov,“ povedal Lennie nahlas a odstrčil sestru, ktorá sa snažila prečítať si jeho list. „Aj Bonnie. Narodili sme sa v ten istý deň.“ Zaškeril sa. „Keď bola babička v nemocnici, vyrobil som jej pohľadnicu, a keď sa vrátila domov, priniesla si ju so sebou. Povedala mi, že tá pohľadnica jej pomohla, aby sa cítila lepšie.“

„Aj ja som jej vyrobila pohľadnicu.“ Bonnie sa zamračila na brata. „Moja mala trblietky a nakreslila som na ňu princeznú. Povedala mi, že ju to zahrialo pri srdci.“

Edina vážne prikývla. „Potom by ste mali napísať Santovi o svojich pohľadniciach. Podľa mňa sú to veľmi dobré skutky.“ Stará pani sa vrátila k písaniu listu a Belle premýšľala, o čo by mohla požiadať Santu. Možno o viac návštevníkov? Očividne bola rada, že má okolo seba deti, a výborne to s nimi vedela.

„Nenapísali ste Santovi o žiadnych dobrých skutkoch, ktoré ste urobili,“ zašepkala Nessa Belle. „Dokonca ani to, koľko máte rokov. Zabudli ste?“ Zabodla prst do Bellinho listu a zvrážila čelo.

„Ach.“ Belle opäť vzala ceruzku, napísala *Mám tridsať rokov* a do ľavého horného rohu bieleho papiera pridala adresu školy. Skôr ako začala písať, poklepala si ceruzkou po brade.

Tento rok som vyzbierala viac ako šesťsto libier na opravu dedinského ihriska, zorganizovala som jarnú a letnú školskú slávnosť, pomohla som svojej najlepšej kamarátke vymalovať kozmetický salón, uplietla som dvanásť prikrývkov pre

predčasne narodené deti v nemocnici v Morridone, darovala som krv, adoptovala som si tučniaka a gorilu, osla a ladového medveda.

Na chvíľu prestala písať a pátrala v pamäti, či na niečo nezabudla. Zoznam jej vlastných dobrých skutkov sa ani zďaleka nedal porovnať so zoznamom jej otca, ktorý zachránil mnoho životov.

„Wow!“ Nessa zalapala po dychu. „Som si istá, že Santa vám dá veľa darčiekov. Teraz mu už len musíte napísať, čo chcete. Ja som si vypýtala ružový baldachýn nad posteľ, ako má Bonnie.“ Zabodla ceruzku do svojho listu. „Ako sa píše nosorožec?“

Belle jej to slovo vyhláskovala a potom sa vrátila k svojmu listu. Niekoľko minút sa len pozerala na hárok. Napísala *Želám si* a zdvihla zrak. Edina niečo čmárala na papier. Deti boli teraz ticho, niektoré premýšľali, iné žiadali dospelých o pomoc s nápadmi a pravopisom. Belle ich uveličene pozorovala. Bola spokojná so svojím životom, nechcela od neho nič viac. Priala si len, aby mohla častejšie vidieť svojho otca. Okrem toho neustále bojovala s neprijetným pocitom v žalúdku, ktorý sa dostavil vždy, keď o niečo požiadala. Akoby si to v skutočnosti nezaslúžila.

„Musíte niečo vymyslieť,“ naliehala Nessa a zvrátila čelo.

„Dobre.“ Belle vzala do ruky ceruzku.

1. *Chcem, aby si rodina MacGavinovcov našla trvalý domov.*
2. *Prajem si, aby si moja najlepšia kamarátka našla niekoho, s kým bude šťastná.*

Nenapísala meno Kenzy, pretože vedela, že Nessa by si mohla jej list znovu prečítať.

3. *Želám si, aby sa členok pani Lachlanovej rýchlo zahojil a aby ju navštívil vnuk.*

Žmurkla na Nessu, ktorá bola stále sústredená na svoj list.

4. *Bola by som rada, keby si Bob našiel skvelého kamaráta.*

Oslík a Jinx ešte nenašli spoločnú reč. Niežeby mali veľa príležitostí spriatelieť sa – kocúr trávil väčšinu času schovaný pod Bellinou posteľou a odmietal vyliezť von okrem kŕmenia, alebo keď rýchlo utekal do mačacieho záchoda. Čo iné by ešte mala chcieť? Skôr ako pokračovala v písaní, usmiala sa.

5. *Prajem si, aby môj otec prišiel na Vianoce domov.*

Už roky neopustil Keňu. Keď bola Belle mladšia, tesne po matkinej smrti jej povedal, že deti, s ktorými pracoval, ho potrebujú viac ako ona. Samozrejme, mal pravdu.

Vychovávala ju krstná mama, ktorá jej venovala množstvo pozornosti, a Belle ju zbožňovala. Annie však bola lekárka a neustále ju tlačil čas, mala milión ďalších dôležitých povinností, čo znamenalo, že Belle často prepadával pocit, že jej stojí v ceste.

Nessa sa opäť sklonila nad Bellin list. „Nemáte na svojom zozname veľa želaní,“ zamrmlala. „Musíte pridať ešte niečo. Moja mama vraví, že ak vám nenapadne aspoň šesť vecí, tak sa nesnažíte dost.“ Vzdychla si a vrátila sa k svojmu listu.

Belle sa zadívala na prázdny list papiera.

6. *Chcem, aby si ma niekto...*

Premýšľala o tom, čo chcela najviac, a krúžila ceruzkou po stránke. Napísala *dal na*, ale vzápätí tieto slová preškrtila, pokrútila hlavou a odložila ceruzku. Nepotrebovala nič. Dokonca ani toto.